

Хитреца станал полека, напипал тенджерата и извадил патката. Той похапнал малко от нея, а останалото натжпкал в торбата си за из пжт. Вместо патката, той натжпкал в тенджерата калните царвули на селянина и пак я дигнал на полицата.

На утринта хитреца подранил и захванал да се покашлюва. Селянина се събудил, наметнал си абичката, излязъл, постжкнал огнят и седнал до гостенина.

— Е, какво има още по вас, какво няма! — попитал домакинжт.

— Ех, брате, — отговорил гостенина, — какво да ти кажа? По нас сега е добре. До едно време, докато царуваше Пат-Патаран в Тенджер-града, някому беше добре, а някому зле. Но откак излезе Пат-Патаран из Тенджер-града и е влязъл да царува Цар Царвулан, добре стана за тия, които бяха зле.

— Ех, свят е туй я, — рекъл селянина, който не разбрал думите на хитреца. Той поискал да направи попара, та да нагости гостенина и да го изпроводи.

— Ба, ба, недей си прави труд, — рекъл гостенина, — трябва да тржгна рано, защото днес джлжг пжт ме чака.

И той нарамил торбичката си.

— Е, като е тжй, чакай да те изпровода, — отговорил селянинжт и придружил гостенина до вратата.

Хитреца, като излизал от вратата, вжрвял полека. Но щом позаминал надалечко, рекъл си: „Бежте сега крака, да бягаме!“ и се изгубил.

По едно време станала и ступанката. Тя веднага се спуснала кжм тенджерата, за да се похвали на мжжа си. Но що да види? — Кални царвули в тенджерата!

Мжжжт ѝ чак сега разбрал думите на гостенина, спуснал се подире му, но било вече кжсно.

